

ἐκ τῆς Λατινικῆς διαλέκτου εἰς τὴν τῶν Γραικῶν Γοτθόνος (sic) δὲ Μόντε Ροκέν. Περὶ Φόβου, θείων κριμάτων ». (Τὴν τελευταίαν μετάφρασιν ὁ συμπολίτης καὶ σύνοικός του Φραγκίσκος Ὀλιβέριος Κορελιανός, *medicus non incelebris*, εἶχεν ἐπιδιορθώσει πρὸς τύπωσιν. Προσφωνεῖται δ' ὑπὸ Γεωργίου « Τῷ αἰδεσιμωτάτῳ ἱερεὶ Ἀντωνίῳ ἀπὸ χώρας Μελεπινιανῆς »)

— Χωρογραφίαν Κρήτης. (*Volaterranus Commentaria lib. IX.*—*Cornelli, Creta Sacra. I, 67, καὶ II, 131, 454*).

Ἀλέξανδρος Γεωργίου.

Υἱὸς τοῦ προφρήθεντος μετῆρχετο ἐν Βενετία τὴν τέχνην τοῦ τυπογράφου, τυπώσας τὴν 15 Νοεμβρίου 1486 τὸ Ψαλτήριον⁽²⁾ φέρον ἐν τέλει τὴν σημείωσιν, « Σύνθεσις ἐμοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀπὸ Χάνδακος τῆς Κρήτης, υἱοῦ δὲ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου κυροῦ Γεωργίου ἱερέως τοῦ Ἀλεξάνδρου ».

Ἰωάννης Μόσχος.

Ἐγεννήθη εἰς Λακεδαιμόνα, καὶ διδάξας ἐν Ἰταλία τὰ ἑλληνικὰ γράμματα πολλοὺς ἀνέδειξε τῶν ὁμιλητῶν αὐτοῦ ἐπιστήμους ἄνδρας, οἵτινες ἐκλείσαν ἔπειτα τὰς ἰδίας πατρίδας. Κατὰ τὸν Κράσσον ἔχων πολλὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τὴν εὐφράδειαν, καὶ πολλὴν ἐν τῇ ποιήσει τὴν γονιμότητα, ἐποίκιλλεν ἀμφοτέρωτα ταῦτα, καὶ προσεκόμενι ἀπὸ τοῦ πλοῦτου τῶν ἐπιστημῶν τὰς ὁποίας κατεῖχεν. Ἄλλ' ἐνῷ ποθούμενος ὑπὸ τῶν περιφανεστάτων ἀκαδημιῶν, ἔσπευδε ν' ἀνταποδώσῃ πρὸς τὴν κοινὴν ἀγάπην ἴσῃ φιλοφροσύνην, ἀνηρπάσθη ὑπὸ τοῦ θανάτου, συντεμῶν, ὡς ἡ φήμη ἐκήρυττε, τὸν βίον αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπερμέτρου μελέτης.

Μάρκος ὁ Ἀντίμαχος, μαθητὴς τοῦ Μόσχου χρηματίσας λέγει παρὰ Γυράλδῳ « ὑπῆρξεν ὁ Ἰωάννης Μόσχος, ἀνὴρ εἰς πᾶσαν καὶ ἀρετὴν καὶ ἐπιστήμην, ὅχι μόνον κατὰ τὴν γνώμην ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ πάσης ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος, ἀληθῶς διαπρέψας, παρ' ᾧ καὶ πενταετίαν διέτριψα μαθητεύων. Οὕτω δὲ περὶ ἐμὲ διαφερόντως ἐσπούδασεν, ὥστε πατὴρ μᾶλλον ἐφαίνετο ἢ διδάσκαλος. Ἄλλ' ὅτε διὰ τὸ ἐξοχοῦ τῆς παιδείας καὶ τὸν ἐν πεζῷ καὶ ἐμμέτρῳ λόγῳ γλαφυρόν αὐτοῦ

(1) Ἑλληνομνήμων, φυλλ. Ε'.—Fabricii, *Bibl. Gr.* XII. σελ. 114, 136.

(2) Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας πρῶτον Ἑλληνικὸν βιβλίον ἐτυπώθη ἡ Γραμματικὴ τοῦ Λασκάρεως (1476)· εἶτα οἱ Ἀσώπειοι Μῦθοι (1490)· τὸ Λεξικὸν Ἰωάννου Χρυσολοῦρα· καὶ τὸ Ψαλτήριον (1491)· τὰ ἐρωτήματα Ἐμμανουὴλ Χρυσολοῦρα (1484)· καὶ πέμπτον ἢ ἐν λόγῳ ἔκδοσις τοῦ Γεωργίου.